

Sygn. akt V KK 144/16

POSTANOWIENIE

Dnia 1 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 1 września 2016 r.,

sprawy **M. K.**,

skazanego z art. 197 § 1 k.k., art. 189 § 1 k.k., art. 280 § 2 k.k. i innych

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 29 października 2015 r., sygn. akt V Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w D.

z dnia 22 maja 2015 r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa kwotę 442,80 (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy) zł, w tym 23% VAT, na rzecz obrońcy z urzędu adwokata K.K. – Kancelaria Adwokacka w K., za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego;**
- 3. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, w tym nieuiszczona opłatą od kasacji w kwocie 450 (czterysta pięćdziesiąt) zł.**

UZASADNIENIE

W wyroku z dnia 22 maja 2015 r., sygn. II K (...) Sąd Rejonowy w D. skazał M.K. za przestępstwa:

- z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności,

- z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 12 k.k. na karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności,

- z art. 58 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Z mocy art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. wymierzono oskarżonemu łączną karę 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono wobec niego obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonej J.F. (208,50 zł), a tytułem zadośćuczynienia zasądzono na jej rzecz kwotę 7500 zł.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 29 października 2015 r., sygn. V Ka (...) utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, przy czym w kwalifikacji prawnej drugiego z zarzuconych oskarżonemu czynów sprostował oczywistą omyłkę pisarską przez zastąpienie kwalifikacji z art. 280 § 1 k.k. kwalifikacją z art. 280 § 2 k.k.

W kasacji obrońca skazanego zarzucił prawomocnemu wyrokowi:

1. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na zaniechaniu dokonania prawidłowej kontroli odwoławczej zarzutu apelacji wskazującego na obrazę art. 387§2 k.p.k., polegającej na uznaniu za dopuszczalny wadliwie skonstruowany wniosek oskarżonego w przedmiocie dobrowolnego poddania się karze, co doprowadziło do orzeczenia środka karnego w postaci zadośćuczynienia pokrzywdzonej za doznaną krzywdę bez wskazania konkretnego przestępstwa, za które ten środek wymierzono, z obrazą art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k.;

2. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa procesowego, tj. art. 105 § 1 k.p.k. w zw. z art. 25 § 1 pkt 1 k.p.k., polegające na sprostowaniu oczywistej omyłki pisarskiej co do przypisanego oskarżonemu czynu w sytuacji, gdy wyrok Sądu I instancji i uzasadnienie wskazują, że w zakresie

kwalifikacji prawnej tego czynu nie doszło do żadnej omyłki, natomiast poprawienie jej na art. 280 § 2 k.k. winno być skutkować uchyleniem wyroku Sądu Rejonowego i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania w pierwszej instancji Sądowi Okręgowemu z uwagi na bezzwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k.

Podnosząc te zarzuty obrońca skazanego wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w K. i pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej wnieśli o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Co do pierwszego zarzutu.

Rację ma skarżący, że niepowiązanie orzeczenia o zadośćuczynieniu za krzywdę doznaną przez pokrzywdzoną z konkretnym przestępstwem przypisanym skazanemu, narusza przepis art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k., normujący formę wyroku skazującego. Jest jednak oczywiste, że orzeczenie to może odnosić się do skazania M.K. za jeden, bądź za każdy z przypisanych mu czynów, kwalifikowanych z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (pkt I wyroku SR) i z art. 197 k.k. w zw. z art. 12 i art. 64 § 1 k.k. (pkt III wyroku SR). Sąd pierwszej instancji nie sprecyzował w pkt IX wyroku, z którym z tych skazań wiąże orzeczenie o zadośćuczynieniu. Należy jednak zauważyć, że uchybienie to nie było przedmiotem zarzutów apelacyjnych, a tym samym pozostawało poza zakresem rozpoznania środków odwoławczych przez Sąd drugiej instancji. Już z tego względu podnoszenie omawianego zarzutu w nadzwyczajnym środku zaskarżenia jest spóźnione. Jest przy tym istotne, że w sytuacji, gdy zasądzenie zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonej J. F. znajduje w realiach sprawy podstawę prawną w art. 46 § 1 k.k., czego skarżący nie kwestionuje, brak związania odnośnego orzeczenia ze skazaniem za konkretny czyn (jeden z dwóch wymienionych wyżej) nie stanowi rażącego naruszenia prawa, a wskazywane uchybienie nie miało w gruncie rzeczy istotnego wpływu na treść prawomocnego wyroku. Pierwszy zarzut kasacji jest więc bezzasadny w stopniu oczywistym.

Drugi z zarzutów kasacji, jak można zakładać, wynika z nieporozumienia, a w każdym razie z niedokładnego odczytania treści wyroku Sądu odwoławczego. Zamieszczone w nim sprostowanie w pkt 1 nie dotyczyło przecież, jak utrzymuje skarżący, kwalifikacji czynu przypisanego M. K., lecz czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia. Niczego zatem nie zmieniało ono w sytuacji prawnoprocesowej skazanego odniesionej do prawomocnego wyroku. Usuwało tylko omyłkę poczynioną przez Sąd Rejonowy w przytoczeniu kwalifikacji prawnej jednego z czynów, o który oskarżano M. K., a którego kwalifikację prokurator zmienił w toku postępowania sądowego. Nie może ulegać wątpliwości, że w wyroku Sądu pierwszej instancji przypisano skazanemu popełnienie czynu z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., a w wyroku Sadu odwoławczego utrzymano w mocy skazanie za tak zakwalifikowane przestępstwo. W obu instancjach orzekały sądy rzeczowo właściwe. I ten zatem zarzut kasacji okazał się bezzasadny w oczywistym stopniu.

Z tych też względów Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną.

O obciążeniu skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, w tym nieuiszczoną opłatą, orzeczono na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 636 § 1 k.p.k., a o przyznaniu obrońcy z urzędu wynagrodzenia za sporządzenie kasacji - na podstawie art. 29 ust. ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze.